144 1. nóv. ugi herra, í brjefi, dagsettu 20. f. m., og beiðni hlutaðeiganda, veitir stjórnarráðið hjermeð samþykki sitt til þess að presturinn að Rafnseyri, sjera Böðvar Bjarnason, taki 600 kr. viðaukalán við embættislán það, er honum var leyft að taka, með brjefi landshöfðingjans til stiptsyfirvaldanna, dagsettu 20. febrúar 1902. með sömu kjörum og aðallánið.

Þetta er yður hjermeð til vitundar gefið yður til leiðbeiningar og til frekari birtingar, að því viðbættu, að lánið fæst eigi úr landssjóði.

145 2. nóv. **Brjef stjórnarráðsins** *til sýslumannsins í Dalasýslu* **um endurgjald á sveitarstyrk.** — Með brjefi, dags. 10. sept. þ. á., hefir hreppsnefndin í Saurbæjarhreppi áfrýjað til stjórnarráðsins úrskurði amtmannsins yfir Suður- og Vesturamtinu, dags. 2. maí þ. á., sem ákveður að tjeður hreppur skuli greiða Skarðsstrandarhreppi 36 kr. 50 a. til endurgjalds á sveitarstyrk, er hinn síðarnefndi hreppur veitti Helgu nokkurri Gísladóttur á tímabilinu frá 12. nóv. 1902 til 21. júní 1903.

Útaf þessu skal yður, herra sýslumaður, hjermeð til vitundar gefið til frekari birtingar að með því að stjórnarráðið er amtmanni að öllu leyti samdóma um þetta mál, skal úrskurður hans standa óraskaður.

Úrskurður amtmanns:

Eptir að hafa meðtekið þóknanlegt brjef yðar, velborni herra sýslumaður, dags. 29. marz þ. á. og þarmeð eptiræsktar upplýsingar útaf áfrýjun hreppsnefndarinnar í Saurbæjarhreppi á úrskurði yðar, dags. 20. júní 1903, sem ákveður að nefndur hreppur skuli endurgjalda Skarðsstrandarhreppi framlag hans með gamalmenninu Helgu Gísladóttur, frá 21. júní 1902 til jafnlengdar 1903, að upphæð 60 kr., og eptirað mjer ennfremur hefir borizt brjef hreppsnefndarinnar í Saurbæjarhreppi, dags. 25. febr. þ. á., viðvíkjandi þessu máli, legg jeg hjermeð svolátandi úrskurð á það.

Fyrnefnd Helga Gísladóttir, sem er sveitlæg í Saurbæjarhreppi, var í nóvbr. 1902 sögð til sveitar af Indriða Indriðasyni á Ballará í Skarðsstrandarhreppi, sem hún dvaldi hjá, og veitti hreppsnefndin þar henni 60 kr. styrk til framfærslu fyrir tímann frá 21. júní 1902 til 21. júní 1903, en endurgreiðslu þessa styrks hefir hreppsnefndin í Saurbæjarhreppi mótmælt af þeirri ástæðu, að Helga Gísladóttir hefði getað haft athvarf hjá prestinum síra Ólafi Ólafssyni á Staðarhóli og að hreppsnefndin í Skarðsstrandarhreppi hafi vitað af þessu. Ennfremur er sú ástæða tilfærð, að bæði síra Ólafur Ólafsson og sjálfur hreppsnefndaroddvitinn í Saurbæjarhreppi hafi gjört forgefins tilraunir til þess að sækja Helgu Gísladóttur á sumrinu 1902 heim í hrepp sinn, en hún hafi verið ófáauleg til þess að fara.

Þjer hafið rjettilega álitið, að yfirlýsing sjera Ólafs um, að hann vildi framfæra Helgu Gísladóttur væri hreppsnefndinni í Skarðsstrandarhreppi óviðkomandi, og að tilraunir þær, sem gjörðar höfðu verið til þess að sækja hana, gæti eigi valdið því, að Skarðsstrandarhreppur missi rjett sinn til endurgjalds hjá Saurbæjarhreppi, en því hafi alls eigi hafi verið mótmælt, að Helga hafi þurft aðstoðar við annarstaðar að eða verið sveitarstyrks þurfandi. Aptur á móti get jeg eigi fallizt á það, að Saurbæjarhreppur sje skyldur til að greiða alla þá kröfu, sem hann er krafinn um, heldur verður að telja styrkveitinguna frá þeim degi, sem Helga Gísladóttir var sögð og tekin til sveitar 12. nóvbr. 1902 og verður upphæðin þá alls 36 kr.

50 a. Úrskurði yðar er því hjermeð breytt á þá leið, að Saurbæjarhreppur greiði Skarðs- **145**
strandarhreppi 36 kr. 50 a., sem endurgjald á framlagi með Helgu Gísladóttur frá 12. nóvbr. 2. nóv.
1902, til 21. júní 1903.

Hver áhrif það geti haft, að Helga Gísladóttir eigi var flutt á sveit sína á sumrinu 1903 samkvæmt vegabrjefi yðar, dags. 20. júní 1903, án þess sönnun sje fyrir hendi um það að hún hafi verið svo ásigkomin, að hún eigi væri flutningsfær, liggur ekki fyrir hjer að dæma um.

Þetta gefst yður hjermeð þjónustusamlega til vitundar, yður til leiðbeiningar og birtingar fyrir hreppsnefndum þeim, sem í hlut eiga, og býst jeg við að þjer sjáið um, að úrskurði þessum verði fullnægt.

Umburðarbrjef stjórnarráðsins *til sýslumanna og bæjarfógeta* **um áfengisveitingar.** — Eins og kunnugt er, hefir undanfarið einatt verið leyft **146**
19. nóv.
veitingamönnum að hafa vínveitingar utan veitingahúsa sinna, á fjölmennum samkomum svo sem við þjóðhátíðarsamkomur, á sumardaginn fyrsta o. s. frv., að fengnu þartil leyfi hlutaðeigandi lögreglustjóra. Með því að stjórnarráðið er þeirrar skoðunar, að það geti eigi talizt fyllilega í samræmi við lög 11. nóvbr. 1899 um verzlun og veitingar áfengra drykkja, sjerstaklega 7. gr., að lögreglustjóri veiti slík leyfi, þá er hjermeð lagt fyrir yður, herra sýslumaður, að veita eigi framvegis veitingamönnum leyfi til að veita áfenga drykki utan veitingahúsa sinna.

Staðfestings konungs á skipulagsskrá fyrir Íþróttasjóð Seyðisfjarð- **147**
ar, útgefin á venjulegan hátt að mandatum af ráðherra Íslands 9. nóvbr. 1904, 9. nóv.
skipulagsskráin er þannig:

Skipulagsskrá

fyrir

Íþróttasjóð Seyðisfjarðarkaupstaðar.

1. gr.

Sjóður þessi er stofnaður 15. nóvember 1903, og skal nefnast Íþróttasjóður Seyðisfjarðarkaupstaðar.

2. gr.

Eign sjóðsins, sem er 20 króna gjafir frá stofnendunum, skal ásamt því, er við hana bætist síðar, leggja í Aðaldeild Söfnunarsjóðs Íslands og ávaxtast þar, þangað til ársvextirnir nema 25 krónum.

3. gr.

Þegar sjóðurinn verður svo stór, að ársvextir hans nema 25 krónum, skal fyrst leggja eina krónu af þeim við höfuðstólinn, en afganginum skal annaðhvort ár verja til verðlauna samkvæmt skipulagsskrá þessari. Hitt árið skal leggja alla vextina við höfuðstólinn, þar til hann verður 5000 krónur.

4. gr.

Uthlutun verðlaunanna skal falin þriggja manna dómnefnd. Velur bæj-